

deres sjælliffelige Løn paa denne eller hin Maade kan blive forhøjet, vil der være et Savn som Følge af Pensionsrettens Forsalden. Hvad jeg her har sagt, sigter ikke saa meget til, hvad den ærede Minister ansørte, men er snarere en Supplering af den Bemærkning, der var fremkommen om, at der er en Fare for, at Kunstnerne kunne blive for længe ved Theatret. Feilen kan for vort Theaters Bedkommende langt snarere blive, at de blive der for kort.

Fallesen: Jeg vil blot gjøre en Bemærkning til, hvad der nu sidst fremkom fra det ærede Medlem. Der er jo nu virkelig et meget godt Middel til at holde paa de ikke kongelig ansatte Kunstnere, nemlig i den saakaldte Alderdomsforsørgelse. De fleste af dem, med Hensyn til hvilke der kan være Tale om, at det vilde have nogen Betydning, om de gik bort, have allerede været ved Theatret i omtrent 10 Aar; men nu er det saa, at den, der har været der i 15 Aar, faar i Alderdomsforsørgelse $\frac{1}{3}$ af, hvad hans Løn udgjorde den sidste Dag, han var ved Theatret, altsaa efter de Forhold, der for Diebliffet ere, $\frac{1}{3}$ af 4,000 eller 3,600 Kr. Enhver af disse Kunstnere maa altsaa, naar de ville gaa bort, sige til sig selv: Bliver du ved det kongelige Theater endnu i 5 Aar, saa opnaar du for Livstid en Pension, og Bølsøbet vil vel at mærke bestandig stige, men naar du gaar bort, selv om du kommer tilbage i Morgen, saa maa du begynde forfra paa din Alderdomsforsørgelse — thi man kan ikke vende tilbage med Bevarelse af sin tidligere Anciennitet i Alderdomsforsørgelseskassen — og saa gaa de ikke bort. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den ærede Minister berørte, maa jeg bemærke, at, hvad jeg mente med mit Forslag om Feu, var dette, at, naar en Kunstner er bleven saa svagelig, at han af den Grund kan forlange sin Afsted, bliver han tilbøielig dertil, naar han ser, at hans Pension bestandig vil blive mindre, jo længere han bliver i sin Stilling. Dette gjælder jo, som sagt, kun de saa kongelige Skuespillere, der endnu ere tilbage, og naar man kan have nogen Gavn af at beholde dem, saa vilde det være uheldigt, om de af det nævnte Hensyn skulde gaa bort. Selvsølgelig udelukkes Administrationen ikke ved mit Forslag fra at lade dem gaa, naar den ønsker det; men den sættes i Stand til at forhindre, at de selv stræbe efter at fremtvinge deres Afsted paa et for Theatret uheldigt Tidspunkt. Jeg haaber, at den ærede Minister vil indrømme, at, naar kun dette Synspunkt er til Stede, saa er det meget ønskeligt at faae et saadant Forslag gjennemført. Administrationen er jo altid fuldt berettiget til at afstedige en Kunstner, der gjør for mange Knuder eller er for svagelig. Jeg ønsker kun, at, naar han er kraftig nok til at kunne spille længere, skal man ikke indrette det

saaledes, at han fristes til at gaa tidligere end nødvendigt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Ja, Lov til at tage sin Afsted har jo i Grunden ingen kongelig ansat Embedsmand, som ikke er 70 Aar, og ud over den Alder vil det vel sjældent have Interesse at bevare en Skuespiller eller Skuespillerinde, og fremtvinge sin Afsted kan en Embedsmand heller ikke. Han kan ansøge om den, Forholdene tages da under moden Overveielse, og han faar kun Afsted, naar man finder det rigtigt at give den. Altsaa, i den Henseende er der ingen Betænkelighed. Der kan være Villighedsønsyn at tage overfor en Skuespiller, hvis Feu er i stærkt Aftagende; det er ganske sikkert; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at dette Tilfælde vil ikke hende uden med Skuespillere, der have passeret deres Zenith. Det vil ikke passere uden med Skuespillere, der ere stærkt i Tilbagegang. Naar en Skuespiller er paa det Stadium, anser jeg det for ønskeligt baade af Hensyn til ham selv — thi det er tungt for ham at skulle overleve sig selv — og af Hensyn til Theatret, der i Virkeligheden ikke har stor Brug for ham, at han faar sin Afsted. Hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) udtalte om en fastere Stilling for Skuespillerne tiltræder jeg fuldkommen. Jeg er aldeles enig med ham i, at det er et væsentligt Savn nu, at der ikke kan gives Skuespillere kongelig Udneevnelse. Den Anmærkning, som i denne Henseende er optagen paa Finantsloven og har staaet der i mange Aar, har jeg netop i Erkjendelse deraf søgt at faae fjernet; men det er ikke lykkedes mig. Den Omstændighed, at jeg har gjort Forsøg derpaa, vidner imidlertid om, at jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) i hans Betragtning af denne Sag. Det er en Tilbagegang, at vi ere komne bort fra at give kongelig Ansættelse, og det vilde være et stort Fremskridt, om vi igjen kunde i det Mindste delvis komme tilbage til den ældre Ordning.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

§ 21 (se Tillæg C. Sp. 187 ff.)

ansaaes ved tagen uden Afstemning.

§ 22 fattes derpaa under Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

§ 22 (se Tillæg C. Sp. 243 ff.)

ansaaes ved tagen uden Afstemning.